

קונטרס

מעלת ל"ג בעומר

בו הבאר מעלת היום המקדש לעם ישראל, יומא דהלולא דבר יוחאי, שאז נפתחים שערי השמחה בכל העולמות, והוא יום מיוחד בשנה, יום שמאיר בו האור הגנוז לזכי הנפש, ויכולים להתעלות אז מאד ברוחניות, ולפעל כל טוב בגשמיות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם בְּנֵי־אָדָם הֵיוּ יוֹדְעִים
מָה יְכוּלִים לַפְעֵל בַּיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר, הֵיוּ מְבַלִּים
כַּמָּה שָׁעוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה בְּתַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת מִמְּנוֹ
יִתְבַּרֵךְ. כִּי מוֹבָא בַשְּׁלַחַן עָרוּךְ (אֶרֶץ חַיִּים, סִימָן
תַּכַּח, סְעִיף א'): לְעוֹלָם בַּיּוֹם שְׂיִהְיֶה פּוֹרִים יִהְיֶה
ל"ג בְּעֶמֶר, וְסִימָן פֶּל"ג; וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עֵד): פּוֹרֵרִים
רְאִשֵׁי תְבוֹת (שְׁמוֹת כַּג): "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרְאוּ
פְּנֵי רִיקָם". הֵינּוּ כָמוֹ כְּשַׁעַם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ
מִמְצָרִים, יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, וְהָיָה אִזּוֹ הַכֹּל
פְּתוּחַ לְפָנֵיהֶם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (סוּטָה ל'): בְּשַׁעַת
שָׁעֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם, נִתְּנוּ עֵינֵיהֶם לֹאמֹר
שִׁירָה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה? עוֹלָל מְטַל עַל
בְּרַכֵּי אֲמוֹ, וְתִינּוֹק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אֲמוֹ, כִּיּוֹן שָׂרְאוּ
אֶת הַשְּׂכִינָה, עוֹלָל הַגְּבִיָּה צוֹאֲרוֹ וְתִינּוֹק שָׁמַט
דָּד מִפִּיו, וְאָמְרוּ: זֶה אֵלֵי וְאֲנֹהוּ, שֶׁנֶּאמַר
(תְּהִלִּים ח'): "מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים יִסְדֹּת עוֹ";
כְּמוֹ־כֵן בְּל"ג בְּעֶמֶר אִזּוֹ הוּא זְמַן שֶׁל עֵת רְצוֹן
גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, וְנִתְקַיְּם: "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרְאוּ
פְּנֵי רִיקָם", שֶׁהוּא רְאִשֵׁי תְבוֹת: פּוֹרֵרִים,
שְׂאִיִן חוֹזְרִים רִיקָם מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵךְ.

(אמרי־מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעח)

קונטרס

מַעֲלַת ל"ג בְּעֹמֶר

א.

ביום ל"ג בעומר נמתקים כל הדינים

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בכל ימי הספירה אנו עוסקין לצאת מטמאה לטהרה, כדי לזכות לקבלת התורה בחדג השבועות, דהינו שאנו צריכין לצאת מטמאת וזהמת מצרים שהיינו שם בגלות. ועקר הגלות הוא מה שהטוב של נשמות ישראל כבוש בגלות אצל הגויים ואמות העולם, שמשם עקר תקף מרירות כל הגלות בגשמיות וברוחניות, ומשם נמשכים כל העברות והתאוות, כמו שכתוב (תהלים קו, לה): "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם"; וכל ימי הספירה אנו צריכים לטהר עצמנו מטמאתם וזהמתם של הגויים שבכל

דור ודור, כי כל הגליות מכנות בשם גלות מצרים
(בראשית רבה טז, ד) כי בזה שנשמות ישראל מערבות
בין הגויים, משם נמשך שהטוב של נשמות ישראל
נופל ויורד עד שנעלם ונתכסה לגמרי, כי הגויים
ואמות העולם הם רע גמור, קלפה עצומה, מלאים
כפירות ואפיקורסות, שקוץ, תעוב, נאוף וזהו,
ונשמות ישראל שגרו בכל ארצות גויים, הטוב
שלהם נפל ונתערב ביניהם, וצריכים להעלות את
הטוב של נשמות ישראל, וזה נעשה על-ידי הצדיק
הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, שמדבר דבורי
אמונה והשגחה פרטית, שעל-ידי-זה נחקק דבורו
באזני העולם, והולך מסוף העולם ועד סופו, והוא
בא אל הטוב הגנוז של כל נשמות ישראל ויורד
אצלם, וגם הם מתחילים לשמע את הטוב הכבוש
אצל הגויים ואמות העולם, ומתחילים להרגיש את
מעלתם, וזו מעלת גדולי מבחרי הצדיקים שבכל
דור ודור, ששולח הקדוש-ברוך-הוא לעולם, שהם
מדברים דבורים קדושים, דבורי אמונה והשגחה
פרטית, אשר על-ידי-זה נעשה אור הנח והנזק,
והדבורים הולכים מסוף העולם ועד סופו, ובאים
ונשמעים אל נשמות ישראל, עד שהטוב הכבוש
בין הגויים ואמות העולם גם-כן מתחיל לשמע את

מעלת גדלתם, ונתעוררים מאד מאד בתשובה אליו
 יתברך, וזה עקר השלמות בימי ספירת העומר,
 שאנו סופרין כל יום ויום, ומקשרים את הימים
 אליו יתברך, כי בכל יום ויום יוצאים דבורים
 קדושים מגדולי מבחרי הצדיקים, שהם מדברים
 בכל יום גלוי האמונה הקדושה, ומפרסמים את
 אמתת מציאותו יתברך, והדבורים האלו הולכים
 מסוף העולם ועד סופו, להשמיע את הטוב שיש
 בנשמות ישראל, כי כל יום ויום יש בו טוב, וכמו
 שכתוב (תהלים ט): "יום ליום יביע אמר ולילה
 ללילה יחנה דעת"; ובכל יום ויום הצדיקים
 מדברים מאמתת מציאותו יתברך וגלוי אלקותו
 יתברך באמונה ברורה ומזככת, עד שאפלו אלו
 שמנחים בחשך ובלילה, גם הם מקבלים את הדעת
 הזו, כי העקר לקבל את הדעת האמתית, כמו
 שכתוב (ירמיה ט, כ): "אל יתהלל חכם בחכמתו
 ועשיר בעשרו וגבור בגבורתו, כי אם בזאת יתהלל
 המתהלל השכל וידוע אותי", וכתוב (איוב לב, ז):
 "ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה", כי גדולי
 מבחרי הצדיקים ששלח הקדוש-ברוך-הוא בעולם,
 הם מגלים ומפרסמים בכל יום ויום את אמתת
 מציאותו יתברך בגלוי רב מאד, אשר דבורים אלו

הולכים ובוקעים באויר הרקיע, פי מגיעים מסוף
העולם ועד סופו עד הטוב הכבוש בין אמות
העולם והגויים, ועל-ידי-זה נתעוררים נשמות
ישראל בתשובה אמתית, שכל זה הוא סוד ל"ג
בעמר, שאז הוא התגלות ספירת הוד שבהוד רגלין
שברגלין, שהארת הדבור של הצדיק הקדוש
והנורא רבי שמעון בר יוחאי יורדת עד מדרגות
התחתונות, בסוד (רות ג, ז): "ותגל מרגלתיו
ותשכב", שנאמר על הטוב שנפל אל המדרגות
התחתונות בחינת רגלין, כי מרב עמק הגלות
שנגלו עם ישראל ונתפזרו בארבע פנות העולם
ונתערבו בגויים ובין אמות העולם ולמדו את
מעשיהם, על-ידי-זה הטוב של נשמות ישראל
כבוש תחת הגויים ואמות העולם, וכששומעין את
הדבורים של גדולי מבחרי הצדיקים, על-ידי-זה
נתעורר הטוב שבלבכם וחוזרים בתשובה שלמה
אליו יתברך, שזו השמחה הגדולה שיש ביום ל"ג
בעמר, שאז הוא יום ההלוא של התנא הקדוש
רבי שמעון בר יוחאי, שהוא יום שמחה וחדנה,
יום שנמתקים אז כל הדינים, כי הוא גלה רזי
וסתרי נסתרות התורה הקדושה, וכל ימי חייו דבר
דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה מאד,

מַעֲלַת ל"ג בְּעֶמֶר קלג

עַד שֶׁהָטוֹב הַכָּבוֹשׁ בֵּין הַגּוֹיִים וְאַמוֹת הָעוֹלָם, גַּם-כֵּן נִתְעוֹרַר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה; וְעַל-כֵּן יֵשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה סִגְלָה נּוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד לְהַמְתַּקַּת הַדִּינִים, כִּי הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתְּנַא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי שְׁהֵם הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, מְעוֹרְרִים אֶת הַטּוֹב שֶׁבְּנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּחְזְרוּ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּמִמֶּנּוּ נִמְשְׁכוּ עוֹד גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁחֲדָשׁוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וְדְבוּרֵי אֱמוּנָה שֶׁגָּלוּ וּפְרָסְמוּ בָּעוֹלָם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הַדְּבוּרִים הוֹלְכִים מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וּמְעוֹרְרִים אֶת הַטּוֹב הַכָּבוֹשׁ בֵּין הַגּוֹיִים וְאַמוֹת הָעוֹלָם, שֶׁגַּם הֵם יִתְעוֹרְרוּ וַיַּחְזְרוּ בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ.

וְלָכֵן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשִׂמְחָה מְאֹד בְּל"ג בְּעֶמֶר, שֶׁהוּא יוֹמָא הַלּוּלָא קַדִּישָׁא שֶׁל הַתְּנַא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהַשְּׂאִיר לָנוּ הַשְּׂאֲרָה כְּזוֹ — סִפְרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁהֵם דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְגִלּוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה עַד מְאֹד, כִּי יֵשׁ בְּכַחֲם לְקָרֵב אֶת כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְהָאֲרִיז"ל פִּעֲנַח וְגִלְיָה אֶת רְזִי וְסִתְרֵי דְבְרֵי הַקְּדוּשִׁים, שֶׁזֶה סוּדוֹת הַקְּבָלָה, גִּלּוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה נּוֹרְאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד, עַד שֶׁהֵכִי גְרוּעִים

וְהָכִי מְלַכְלָכִים הַמִּנְחִים בְּתַכְלִית הַזִּהְמָה, גַּם-כֵּן
 יְכוּלִים לְהַתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, אִם יִטוּ
 אֲזַנָּם אֶל דְּבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים, וְאַחֲר־כֵּן בָּא הַבַּעַל-
 שֵׁם-טוֹב הַקְּדוּשׁ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׂגָלָה וּפְרָסָם
 אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּגִלּוֹי נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד
 מְאֹד, וְהִלְבִּישׁ אֶת דְּבָרֵי הַזִּהָר וְהַתְקוּנִים וְדְבָרֵי
 הָאֲרִיז"ל לְצַרְךָ עֲבוּדָה, וְהַשְּׂאִיר תְּלַמִּידִים קְדוּשִׁים
 וְנוֹרָאִים מְאֹד, שֶׁהֵם חֲדָשׁוּ בְּכָל יוֹם דְּבוּרֵי אֲמוּנָה
 וְהַשְּׂגָחָה פְּרָטִית, עַד שֶׁהַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ הוֹלְכִים
 מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וּמְעוֹרְרִים אֶת הַטוֹב
 שֶׁבְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂגַם-כֵּן יִתְעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה;
 וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ
 בְּדְבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים, וַיִּשִׁים אֶל לְבוֹ
 הָאִוְרוֹת וְהַגְּלוּיִים שְׂגָלוֹ כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דוֹר
 וְדוֹר, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרֵר הַטוֹב הַכָּבוֹשׁ שֶׁל
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּין הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם. וּבִיּוֹתֵר
 הַגְּדִיל רַבְּנֵי הַקְּדוּשׁ וְהַנוֹרָא רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב,
 זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שֶׁהוֹרִיד אֶת רְזִי וְסִתְרֵי הַתּוֹרָה אֶל
 כָּל הַיְרֻדִים וְהַנְּפוּלִים וְהַמְּשַׁלְכִים בְּתַאוּתֵיהֶם
 וּבְמַדוּתֵיהֶם הַרְעוֹת, וְגָלָה אֲשֶׁר אֵין שׁוּם יְאוּשׁ
 בְּעוֹלָם כָּלָל, וְאִפְלוּ הָכִי גְרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים יְכוּל עֲדִין
 לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי רַחֲמָיו

יתברך על כל מעשיו, וכל זמן שאדם חי יש לו תקנה לתקן את הכל, וגלה לנו עצות והנהגות ודרכים ישרות, איך שאפלו אלו שנמצאים ברגלין שברגלין, בתכלית ההעלמה וההסתרה, והטוב שלהם כבוש בין הגויים ואמות העולם, עדין גם הם יכולים לשוב אליו יתברך; אשרי מי שיטה אָזְנוֹ אֶל דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים, שָׂאז גַּם הוּא יִזְכֶּה לַחֲזוֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׁזֵה "מַעֲלַת ל"ג בְּעוֹמֵר", שָׂאז נִתְעוֹרְרִים כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהָיוּ מִימֹת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עַד דוֹרוֹתֵינוּ אֱלוֹ, שֶׁהַכֹּל מְקַשְּׂרִים וּמְשַׁלְּבִים יַחַד, כִּי כָּל הַחֲדוּשֵׁי תוֹרָה שְׁגָלָה לָנוּ רַבְּנוּ נַחֲמָן מְבַרְסֵלַב, זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ, בְּנוֹיִים וּמִיֻּסְדִים עַל-פִּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁבִזְהַר וּבַתְּקוּנִים וּבְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל, וְגִלּוּיִים מֵתוֹךְ גִּלּוּיִים מְכַל מְבַחְרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דוֹר וָדוֹר, עַד שְׁכָל הַצְּדִיקִים מֵתְאַחֲדִים וּמְתִיחֲדִים יַחַד בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה ל"ג בְּעוֹמֵר, שָׂאז מְאִיר אֹר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְנִמְתָּקִים כָּל הַדֵּינִים, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְשִׂמְחַ בַּיּוֹם הַזֶּה, וּמְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ שֶׁמֵּהַיּוֹם הַזֶּה יַחֲזוֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הָאֲרֵת זֵיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּשְׁתַּוְּקַק אַחֲרָיו

יִתְבַּרְךָ וַיִּתְמִיד בְּדַבְרֵי כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֵר הַטּוֹב שֶׁבְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁכָּבוּשׁ בֵּין
הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם, וַיַּחְזֹר בְּתִשְׁבּוּבָה אֲמִתִּית אֵלָיו
יִתְבַּרְךָ, וַיִּמְתְּקוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וַיִּתְבַּרְךָ בְּכָל
הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּשְׁפָּעוֹת בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא הַזֶּה;
אֲשֶׁר לֹא בָזָה וְאֲשֶׁר לֹא בָבֵא.

ב.

בַּיּוֹם ל"ג בַּעֲמָר נִמְשַׁכֶּת אֶהְבָּה גְּדוּלָּה בַּעוֹלָם

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בִּימֵי
הַסְּפִירָה נִסְתַּלְּקוּ תַלְמִידֵי הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי עֲקִיבָא,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּתָה בֵּינֵיהֶם אֶהְבָּה, וְלֹא כָּבְדוּ זֶה אֶת
זֶה, כִּי הָיָה חֶסֶר הָאֹוִיר הַנֶּחַ וְהַנֶּזֶף בֵּינֵיהֶם, וְעַל-כֵּן
לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהַדְבֵּר יַחַד, וְזֶה הָיָה פְּגָמָם, כִּי
בְּאֵמַת צָרִיךְ כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק אֶת עַצְמוֹ בְּיַחַד
בְּאֶהְבָּה אַחֲוָה וְרַעוּת אַחַד עִם הַשְּׁנַי, כִּי (עַקְצִין ג):
לֹא מִצָּא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי מִחְזִיק בְּרָכָה
לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשָּׁלוֹם; כִּי אֶצְלוּ יִתְבַּרְךָ מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב שָׁלוֹם, וְשָׁמוּ יִתְבַּרְךָ נִקְרָא שָׁלוֹם (שַׁבַּת י.),
וְגְדוּל הוּא הַשָּׁלוֹם, שְׂאִין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבִּשּׁוּר
אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּגְאָלִים אֶלָּא בְּשָׁלוֹם (דְּבָרִים רַבָּה ה, יב),

כי בזה שיש שלום ואהבה ואחווה ורעות בין ישראל, על-ידי-זה נעשה האויר הנח והזך, ואחד יכול להסביר לשני את נקדתו, ונכללין יחד באין סוף ברוך הוא, ואף שהם פעלות משנות, כי כל אחד ואחד יש לו דעה והשגה אחרת, עם כל זאת הם מאחדים באחדות הפשוט באין סוף ברוך הוא, ששם נעשה הכל אחד, ותלמידי רבי עקיבא לא קבלו את הלמוד הזה מרבם הקדוש שלמד (תורת כהנים פרשת קדושים): "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", ועל-כן מתו בימי העומר והספירה דיקא, שהם ימי צמצום, כי עמר הוא מדה, וספירה היא צמצום, כי לא יכלו להחזיק מעמד בתוך מדה וצמצום עד שנתבטלו לגמרי, כי באמת עקר השלמות בזה העולם לדעת אשר כל בריה ובריה יש לה פרצוף וצורה אחרת, וכמו-כן יש לה דעה אחרת, וכמאמרם ז"ל (ברכות נח.): 'כשם שאין פרצופיהן דומים זה לזה, כך אין דעתן שוה'; וצריכים להשתדל להיות בשלום עם כל אחד ואחד, אף שהוא לא מחזיק כמוני, כי צריכין להתאחד יחד באמונה פשוטה בו יתברך, כי שם נכללין כלם יחד, ועל-כן כל זמן שבר ישראל עומד במדה ובצמצום, ומתנהג עצמו על-פי

התורה והמצוות שצוננו הקדוש-ברוך-הוא, עלינו
 להתאחד עמו בתכלית האחדות, כי מצד נותן
 התורה והמצוות כלנו אחד, אבל תכף-ומיד
 כשפורקין על, רחמנא לצלן, ושוכרים אמת המדה
 והצמצום, ומורידים מעצמם את על התורה
 והמצוות, אז נשבר הצמצום והמדה שהיא הכלי,
 ועל-ידי שבירת הכלים נתהוים הקלפות, ומשם
 יונקים המינים והאפיקורסים, כי אור אין סוף ברוך
 הוא אור פשוט, ואי אפשר להשיגו כלל אלא
 על-ידי מדה וצמצום, שזה כלל התורה והמצוות,
 אבל תכף-ומיד כשאדם פורק על התורה והמצוות
 ממנו, על-ידי-זה הוא שובר את הכלים, ואין לו
 כלים וצמצומים ומדות לקבל בהם את האור אין
 סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה הוא בא לידי כפירות
 ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, שאז נעשה דם זולתו
 הפקר, כי אין לו שום שיכות עם זולתו, ואדרבה
 מזלזל בו ואינו מכבדו, כי באמת כל בר ישראל
 הוא תורה לשמה, כמו שכתוב (במדבר יט, יד):
 "וזאת התורה אדם", כי אדם הוא כלול מרמ"ח
 איברים ושס"ה גידים פנגד רמ"ח מצוות עשה
 ושס"ה לא תעשה, ועל-כן אמר התנא הקדוש
 (אבות ד'): "כל המכבד את התורה גופו מכבד על

הבריות", כי מאחר שהתורה כלולה מרמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, וכמו-כן גופו כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גידים, על-כן מי שמכבד את התורה גופו מכבד על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחלל על הבריות, כי זה תלוי בזה, כפי שאדם מכבד את התורה ושמרה ומקימה, על-ידי-זה הוא מלביש את עצמו במדה ובצמצום לקבל בו את כבודו יתברך, אשר "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, יג), "והארץ האירה מכבודו" (יחזקאל מג, ב), ועל-כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא דיקא בימי העומר והספירה, כי לא כבדו זה את זה, כי הם לא קבלו את הכלל גדול בתורה, שהוא "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כמו שאוהב את עצמו, ועל-כן מתו דיקא בימי הספירה שהוא עמר ומדה וצמצום, כי הם לא יכלו להתלבש במדה ובצמצום, והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, שאמר 'אנן בחביבותא תליא' (זהר נשא קכח.), שהוא סוד אהבה ושלוש, שצריכין החברים להזהר מאד מאד, שיהיה ביניהם אהבה ושלוש גדול, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדבורים הקדושים שקבלו מרבים, שהם כלל הדבורים של אמונה והשגחה

פְּרִטִית שְׁשׁוּמְעִים מִהֶרְבֵּי הָאֱמֶת; וְעַל-כֵּן רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא הֵיזָה הַתְּלָמִיד שֶׁקָּבַל
 בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבּוֹ, שֶׁל "וְאֶהְבֶּתְ לְרַעַף
 כְּמוֹף", הֵיזָה הוּא דִּיקָא יְכוּל לְהָאִיר אֶת הָאוֹר אֵין
 סוּף בְּרוּף הוּא בְּגִלוּיִים אֵלוֹ שֶׁלֹּא קָדְמוֹ אַף אֶחָד
 בְּעוֹלָם, כִּי הוּא הִלְבִּישׁ אֶת הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת
 בְּדְרוּשִׁים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים עַד מְאֹד, וְגָלָה אֶת כָּל
 פְּרִצוּף הָעוֹלָמוֹת, וְתַקֵּן תְּקוּנִים וְצִמְצוּמִים אֵיף
 לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּף הוּא מֵעִילָא לְעָלוּל
 וּמִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשְׁכָל תַּחְתּוֹן, עַד שֶׁאַפְלוֹ אֵלוֹ שֶׁהֵם
 בְּחִינַת רַגְלֵי שְׁבַרְגְּלִין, בְּתַכְלִית הַמְּדֻרָּה
 הַתַּחְתּוֹנָה, גַּם-כֵּן יִשְׁיגוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּף-
 הוּא, שֶׁזֶה כָּלֵל הַגְּלוּיִים שֶׁגָּלָה בְּאִידְרָא רַבָּא, וְכֵן
 הֵקִים תְּלָמִידִים שֶׁדָּרְשׁוּ וְחִדְּשׁוּ בְּפִסּוּקֵי הַתּוֹרָה
 חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים וְעִצּוּמִים עַל-פִּי הַקְּדָמַת רַבָּם
 הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁזֶה כָּל סִפְרֵי הַזֶּהָר,
 שֶׁהֵם מְלָאִים דְּרוּשִׁים מִהֶרֶב וְהַתְּלָמִידִים, וּבְפֶרֶט
 סֵפֶר הַתְּקוּנִים שֶׁגָּלָה בָּהֶם דְּרָכִים וְנִתְיָבוֹת חֲדָשׁוֹת
 בְּהַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֵיף שֶׁאַפְלוֹ הֵכִי פְּחוֹת
 וְהֵכִי יְרוּד, גַּם-כֵּן יְכוּל לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 וּבְפֶרֶט בְּיוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁלוֹ גָּלָה אֶת הָאִידְרָא
 זוּטָא, וְלֹא סִים, עַד שֶׁאַמֵּר (תְּהֵלִים קִלְג, ג): "כִּי שֵׁם

צוה ה' את הברכה חיים", כי זה עקר החיים — כשזוכין להחזיר גלוי אלקותו יתברך בהמדרגות הכי נמוכות, בבחינת הוד שבהוד, רגלין שברגלין, שזה קדשת ל"ג בעומר, ועל-כן עד אז מתו ונסתלקו תלמידי רבי עקיבא, אבל ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בעולם, כי אז ביום הסתלקות הוא יום של חיים, יום של אהבה ושלוש, ועל-כן נוהגין לבא אל ציונו הקדוש במירון, וכלם נמשכים לשם כמו אל אבן שואבת, ובאים כל מיני טפופי אנשים, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, טפכם ונשיכם וגרף אשר בקרב מחניף מחוטב עצף עד שואב מימף, כי לכלם יש להם שיכות אל התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא הרבי של כלם, ועל-כן אסור לקטרג על אחד שבא לשם, כי מאחר שהפנימיות שלו דוחפת אותו לבוא אל מקום ציון התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, לבסוף בזכותו יחזרהו בתשובה שלמה, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן (חלין ז:): כי כל ימי חייהם של הצדיקים הוא כל יגיעתם וטרחתם הקדושה לגלות את האמונה הקדושה בעולם, "להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר

מלכותו", אבל מעצם המחלקת שיש בכל דור ודור ובפרט עצם המחלקת שיש על הצדיק הקדוש והנורא המגלה את אמתת מציאותו יתברך לכל, שעליו מתפשט הסמ"ך-מ"ם ביותר וחורק שניו עליו, ומדבר עליו כל דבר אסור, ומסית ומדיח את כלם נגדו, על-ידי-זה נתבלבלת האהבה של העולם, ואין שומעים ואין רואים כלל דבריו הקדושים והנוראים והנפלאים של הצדיק הקדוש והנורא הזה, וזעירין אינון אשר נשמע לאזניהם מעט מנעימות דבוריו הקדושים, עם כל זאת הצדיק אינו מתפעל מאף אחד, רק מתיגע בכמה גיעות לטובת ישראל, ומגלגל עמם כמה גלגולים, ומשתדל בכמה עצות ותקונים, ומלביש את חדושו בדרךכים ונתיבות שונים, באפן שיזכו כל ישראל גם-כן להתקרב אליו יתברך, וכן כל הטוב הנמשך מנשמות ישראל שנפל למקום שנפל כלם ישמעו דבריו הקדושים, וישובו אל הקדוש-ברוך-הוא באמת, כי הם אינם נסתלקים מן העולם, עד שזוכים ביום הסתלקותם לקדש את העולם בקדשה נוראה כזאת, עד שלא יהיה כח לשום מחלקת ולשום רוח סערה לבלבל את האהבה, רק דבוריהם וספריהם ילכו ויתפשטו בעולם

למרחקים, בבחינת (משלי ה, טז): "יפוצו מעינותיך חוצה", אף-על-פי שהרוח סערה והמחלקת גדולה בשעתו, אבל הכל הוא רק לפי שעה, וסוף כל סוף יתגלה האמת, כמו שרואים קצת בחוש גם עתה, שאף-על-פי שיש שחולקים על הצדיקים כמו שחולקים גם לאחר הסתלקותם, עם כל זאת יש אלפים ורבבות נשמות ישראל שמחיים את עצמם מהספרים של הצדיקים הקדושים, וקונים ספריהם ומחפשים אחריהם כמטמונים, ושומעים דבריהם דברי אלקים חיים, ורואים ומבינים מעט נוראות וקדשת תורתם הקדושה, עד שלבסוף כלם ימשכו אחר תורתו של הצדיק הקדוש והנורא שבכל דור ודור המגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד, וזה מה שנוסעים אל קברי הצדיקים, ומרבים שם בצדקה ובתפלה ובבקשות, כי שם שורה אויר הנח והנזף, ושם יכולים לקבל פי שנים מרוח רבו, ויבין וישכיל יותר ויותר בספריו הקדושים שהניח ברכה לעולם.

ועל-כן רגילים נשמות ישראל לנסע אל קברי הצדיקים הקדושים ולומדים שם מעט מתורתם, ועל-ידי-זה הם מדבקים עם הצדיק רוחא ברוחא,

ואף שחוזרים אחר-כך אל ביתם, נמשך עמהם רוח
 הצדיק השורה בתוך ספריו וחדושו, והם מבינים
 את זה באפן אחר לגמרי, ועל-כן אשרי ואשרי מי
 שזוכה לנסע אל ציונו של התנא הקדוש רבי
 שמעון בר יוחאי, וקובע את עצמו ללמד שעור
 בזהר ובתקונים, וכן אשרי ואשרי מי שזוכה לנסע
 אל קברי כל הצדיקים, ומתחיל ללמד את ספריהם
 הקדושים שהניחו אחריהם ברכה, ומזכירים את
 שמם ולמודם במקום קבורתם, שעל-ידי-זה הם
 מורידים את רוח הצדיק והתנא הקדוש למקום
 קבורתו ומעורר רחמים עליו, כי צדיקיא אישתכחו
 בהאי עלמא יתיר מבחיהון (זהר אחרי עא:), והכל
 מתחיל מציון הקדוש של התנא רבי שמעון בר
 יוחאי, כי הוא גלה לנו נוראות נפלאות מעלות
 ומדרגות גדולי הצדיקים, איך שהם מגלים אמתת
 מציאותו יתברך בעולם, ואיך שהם תמיד דבקים
 בו יתברך, וכל חדושי תורתם הם תקונים
 וצמצומים ומדות להוריד את האור אין סוף ברוך
 הוא על כל בר ישראל, ולכן דיקא ביום ל"ג בעומר
 נמשכת אהבה גדולה בנשמות ישראל, והוא יומא
 דכלא זכאי, ועל-כן ביום הזה מאד מסגלת האהבה
 והאחדות בין נשמות ישראל, כי באמת כל

הצדיקים הקדושים מקבלים השגותיהם וחדושיהם מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי כל חדושיהם מיסדים על-פי דברי הזהר הקדוש והתקונים, ולכן הזהירנו רבנו ז"ל מאד מאד להרבות בלמוד זהר הקדוש ותקונים, ואמר שהלשון בעצמה של רבי שמעון בר יוחאי מאד מאד מסגלת לתשובה ולהמשיך את לב האדם אליו יתברך, וכן הזהירנו ביותר ללמד בכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על ההקדמות הנוראות של ספרי הזהר והתקונים, עד שבפרוש גלה לנו, אשר כל אלו שאינם נמשכים אחר למוד הזהר והתקונים, סימן שנפשם פגומה מאד, רחמנא לישזבן. ולכן צריך לשוב בתשובה שלמה על פגם אמונת חכמים, ולהשתדל שיהיה יקר בעיניו כל ספר וספר מספרי הצדיקים הקדושים והנוראים הבנויים ומיסדים על-פי ספרי הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל, ובפרט בדורותינו אלה אשר הכפירות והאפיקורסות מתפשטות מאד מאד בעולם, רחמנא לישזבן, והערב רב עושים פרצות בנשמות ישראל, ובכל יום ויום מפרסמים את קרחיהם והבליהם, שזה כלל ספרי המינים והאפיקורסים שיוצאים בעולם, ובפרט בדורותינו

אלה העתוננים רעים שמלאים נאוף, שקוץ, תעוב, זהים וערם כפירות ואפיקורסות, וכמעט אין בית שלא יהיה מצוי שם כלי השופכים האלו, רחמנא לישזבן, ועל-כן אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר שנדפס על-פי הקדמות אמתיות של הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, כי צריכין את כל הספרים הקדושים האלו כי כל אחד ואחד מתעורר אליו יתברך על-ידי ספר אחר, ועל-כן צריכים את כל הספרים ובפרט ספרי הלכה, וכן ספרי הקצורים שמביאים את תמצית ההלכה, אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר, אדרבה צריכין את כלם זה לעמת זה נגד השקוץ והתעוב והזהר של המינים והאפיקורסים, ומי שמתלוצץ מאיזה ספר הבנוי על ספר הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, צריכין לבדק אחריו אם לא נולד בפסול, וזה ברור, או שהוא בעצמו פגום מאד, רחמנא לצלן, מלא עברות וחטאים המעלימים ומסתירים ממנו את קדשת הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים, ועליו לחזור בתשובה שלמה לפני שיתגלה קלונו ברבים. וכל זה נעשה ביום הקדוש ל"ג בעומר

שהוא ההלולא רבא של בוצינא קדישא התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שבו נתגלה השלום והאהבה והאחדות בין נשמות ישראל, ועל-כן בשעה שאמר התנא (שבת קלח): עתידה תורה שתשתכח מישראל, אז אמר רבי שמעון בר יוחאי, חס ושלום, שלא תשתכח (דברים לא, כא): "כי לא תשכח מפי זרעו", וגלה לנו רבנו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, שעל-כן אמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי את הפסוק הזה פי' לא' תשכח' מפי' זרעו', פי סופי תבות של זה הפסוק הוא יו'ח'א'י', פי רמז להם שעל-ידי זרעו של יוחאי, וישאיר אחריו ברכה, ספרים קדושים כאלה, על ידם לא תשתכח תורה מישראל, פי הספרים האלה הם יחדירו את אמתת מציאותו יתברך בתוך נשמות ישראל, ובהאי חבורא שהוא ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (זהר הקדוש גשא קכד:); אשרי מי שמתמיד בספרי הזהר והתקונים ובכתבי האריז"ל ובספרי תלמידי הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, ובספרי רבנו ז"ל ובכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים המגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך ומעוררים ומחזקים ומאמצים את

כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה וּמִצְוֹתֶיהָ שֶׁקִּבְּלָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
 בְּהַר סִינַי, שְׁדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ הָעֲרֵב-רַב מִן
 הָעוֹלָם, הַמַּעֲלִימִים וּמְכַסִּים וּמְסַתִּירִים אֶת אַמְתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וַיִּתְגַּלֶּה לְכֻלָּם אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו
 יִתְבַרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַרֵךְ מִחַיָּה וּמְהוּה וּמְקַיֵּם אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי וּמְדַבֵּר הֵם
 עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וַיְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּה
 נב): "כִּי עַיִן בְּעַיִן יֵרְאוּ בְּשׁוּב הַיְיָ" הַ צִּיּוֹן (יִשְׁעִיָּה
 נט, כ): "וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פִשַׁע בִּיעֶקֶב נָאִם
 הַיְיָ" הַ, וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר הַיְיָ" הַ, רוּחִי
 אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ
 מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אָמַר הַיְיָ" הַ מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם".

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!